

Pap Ferenc Szüleivel És Testvérével

A képen látható balról jobbra: Pap Vera, az anyám, Pap András öcsém, én, Pap Ferenc és apám, Pap László. Kolozsváron készült a kép. 1960-ban az állomás felé laktunk, az utcát úgy hívták régen, hogy Kálvin utca, most Campeni. Az emeleten volt a lakásunk. Háromszobás lakás volt. 1965-ig a nagyanyámnak külön szobája volt, miután meghalt, nekünk, gyerekeknek külön lett egy-egy szobánk, és a szüleimnek még egy. Volt ott még fürdőszoba, konyha és egy kutya, Pajtás. Akkor [amikor a fénykép készült] még egyikünk sem volt nő. Az öcsém akkor 22 múlt, én 25. Apám a második világháború után tisztviselő, könyvelő lett egy kolozsvári gyárban, onnan aztán átkerült máshová. Anyám a kolozsvári Pionír Központ balettosztályának lett a tanára. Az 1948 körüli években anyám a kolozsvári Balett Líceumba került, ahol tanár volt és aligazgató. Ugyanakkor valamikor 1949-ben bekerült az akkor megnyílt úgynevezett kolozsvári Konzervatóriumba. Akkor ez elsősorban magyar intézmény volt, illetve magyar és vegyes. Ő a színpadi mozgás alapjai nevű tantárgyat oktatta. Itt aztán megmaradt, az egyesített, újabbfajta konzervatóriumban is, sőt 1965-ben történt nyugdíjazása után is. Az öcsém 1937-ben született. Az 1940-es évek végén, az 1950-es évek elején voltak úgynevezett tehetségkutatók. Abban az iskolában, ahova járt, kitalálták, hogy megfelel táncosnak. Az anyám, aki benne volt a szakmában, határozottan ellenezte az ötletet, nem akart a fiából táncost csinálni. Ennek ellenére az öcsém mégis a koreográfiai iskolába ment Kolozsváron. Az 1950-es években, amikor be kellett vonulni katonának, szerencséje volt. Ő nem végzett egyetemet, rövid kiképzés után bekerült a Kolozsvári Katonaegyüttesbe, ahol táncolt. Utána, rövid ideig a Magyar Opera balett-táncosa volt, és hosszabb ideig, 1969-ig a Román Opera balettkarának a tagja. 1969-ben elment Amerikába, 1973 óta Philadelphiában van, és a Performing Arts balettosztályán tanít. Ott nősült meg Amerikában, van egy amerikai zsidó felesége, de nem hiszem, hogy tartanak a zsidó tradíciókat. A philadelphiai zsidósággal sem tartják a kapcsolatot. A barátai sem zsidók. 1956-ban végeztem a Babes egyetem történelem szakán. Utána néhány hónapig vártam, mivel az akkori igazgató azt mondta, hogy állást kapok a Történelmi Intézetben, de ez nem jött be. Hét évig mindenféle munkám volt. Az első munkahelyem az akkori 'Igazság' napilapnál volt. A külpolitikai rovat számára fordítottam az Ager Press, a bukaresti román hírügynökség bejövő híreit. Ez volt körülbelül másfél hónapig, 1956 végén. Ott nem volt meg a lehetőség arra, hogy véglegesítsenek. Kovács András volt a főszerkesztő akkor, aki utána fölkerült

a 'Hét'-hez. 1957 elején román--magyar fordítással foglalkoztam. Utána következett a pionír-instruktorság, úgynevezett pionír főinstruktor voltam, akkor ez fizetett állás volt. Nem tanítani kellett őket, hanem gondoskodni a tevékenységükről minden téren. Utána szintén egy vagy másfél hónapig helyettesítettem egy történelemtanárt egy kolozsvári iskolában, magyarul tanítottam. Azután jött az első igazi állásom, 1957 tavaszán korrektor lettem a kolozsvári nyomdában, nyár vége felé átkerültem a 'Korunk'-hoz. Ott technikai szerkesztő voltam körülbelül három évig. Mindenhol leépítések voltak, úgy kerültem ki. Utána pedig szintén majdnem három évig a kolozsvári Egyetemi Könyvtárban dolgoztam. 1963 decemberétől a kolozsvári Történelmi Múzeumban dolgoztam, először muzeográfusként, aztán főmuzeográfusként, aztán főkutatóként. 1981 márciusában doktoráltam. A szakmunkára sok időt áldoztam. Azonkívül sok száz cikket fordítottam. Főleg az 1950-es, 1960-as években általában az erdélyi magyar kutatók nem tudtak rendesen románul. Én pedig egyedüli voltam, aki magyar anyanyelvűként román egyetemre jártam, és majdnem mindenkinek, aki történelemmel, művészettörténettel, néprajzzal, filológiával foglalkozott, én fordítottam magyarról románra. A [doktorátusi] szakmunkán kívül sok időt fordítottam az 'Acta Musei Napocensis', a Kolozsvári Történelmi Múzeum Évkönyvének a szerkesztésére. [Az 1984--1988-as évkönyveket korrigálta Pap Ferenc mint szerkesztőségi titkár. Ma a múzeum neve: Erdélyi Nemzeti Történelmi Múzeum, románul: Muzeul National de Istorie a Transilvaniei.] Ezenkívül több mint 20 könyvet és könyvrészletet is lefordítottam. Most is éppen egy nagyon érdekes 17. századi kéziratot dolgozom.